

Raspored svetih misa kroz sljedeći tjedan

dan, svetac, blagdan	misna nakana	
NEDJELJA, 13. rujna DVADESET I ČETVRTA KROZ GODINU <i>Ivan, Zlatko</i>	10.00	Za sve žive i pokojne župljane
	18.30	† Jozo Šimić; † Snježana Vitas
PONEDJELJAK, 14. rujna UZVIŠENJE SV. KRIŽA	18.30	† Matija, Anđelko i Dubravko Pavešić; Za zdravlje Jelene
UTORAK, 15. rujna Bl. Djevica Marija Žalosna	18.30	† Ivica Turudić; Za zdravlje Filipa Vukovića; † Vjekoslava Crljen; † Ana Trop;
SRIJEDA, 16. rujna sv. Kornelije, papa i Ciprijan, biskup	18.30	† Pera i suprug Dražić; † Radmila Sorić i pokojni roditelji
ČETVRTAK, 17. rujna <i>Robert</i>	18.30	† Jure Gagić
PETAK, 18. rujna <i>sv. Josip Kupertinski</i>	18.30	† Milena i suprug Tedeski; † Franjo Motik; † Terezija i Milan Nikšić;
SUBOTA, 19. rujna <i>Teodor</i>	18.30	† Josip Jambrec;
NEDJELJA, 20. rujna DVADESET I PETA KROZ GODINU <i>Andrija, Pavao</i>	9.30	Za sve žive i pokojne župljane
	11.00	† Marica Kušenić
	18.30	† Jure Klaričić i ob. Klaričić; † Jure Gagić

Izdaje: ŽUPA SV. TEREZIJE OD DJETETA ISUSA, Miramarska 92, 10000 ZAGREB

tel. 01/ 6170 525; internetska adresa: www.malaterezija.hr;

e-mail: zupa@malaterezija.hr

Odgovorni urednik: vlč. MARIO PAVIĆ, župnik

Uredništvo: dr. sc. Martina Kolar Billege i Gordana Jerkić, prof.

Suradnici: Damir Banić i Ivan Huzjak

Za potrebe crkve (župe), IBAN: HR2023400091110129755

Radno vrijeme župnoga ureda: od utorka do petka od 17.30 do 18.30 i od 19 do 19.30 sati

TRNJANSKA RUŽA

Glasilo župe sv. Terezije od Djeteta Isusa
Miramarska 92, Zagreb
901. God XXII. 13. rujna 2020.

Ljubav sazrijeva praštajući

Koliko god nam se čini da smo napredovali, da bi nam preci s pravom zavidjeli, prije ili poslije, a nadasve u nesporazumima i sukobima, podmetanjima i mržnjama, vidimo da je u prvom redu napredovala tehnika, ali ne i mi s njom. Stari utezi ljudskih navika, stari čovjek u nama, ne mijenjaju se izvanjskim zahvatima. Glede toga uvijek smo na početku, ma koliko pohađali kure „iscjeljenja“. Čim nam netko stane na žulj, kad nas netko povrijedi, kad smo izloženi nepravdi i omalovažavanju, kad nije zadovoljena naša pravda i pravičnost, kad je poljuljana naša slika o nama samima, kad je netko ugrabio ono što nama pripada, bude se u nama razumljivi otpori i obrambeni mehanizmi te se pokaže kako je teško slijediti put Isusa Krista koji „na uvredu nije uvredom uzvrćao i mučen nije prijetio“.

Pa ipak, lako je slušati i govoriti o Kristu, pa i s ambona, ali nije lako živjeti na način iz kojeg se vidi da ga slušamo, da njegova riječ u nama odjekuje i donosi odlučujuće korake iz kojih se vidi da se vodimo Bogom. Pokrenuti srce, dosegnuti više na putu približavanja Isusu Kristu, nikada nije bilo lako, pa nije ni danas, a neće biti ni sutra. Tehnološki napredak često dovodi do bulimije srca, jer nove tehnološke mogućnosti, a na njima smo Bogu i ljudima zahvalni, ne polučuju rast cjelovitog čovjeka u kojem bi se našlo mjesta za Božju logiku praštanja, tj. za srce Evanđelja – milosrđe.

Iako nas nitko ne može zamijeniti u našoj odgovornosti i nitko ne može umjesto nas živjeti naš život, očito je da okolnosti u kojima živimo ili slabe ili olakšavaju prijanje uz Krista. Nije to izlika. Ne možemo se izvlačiti na okolnosti, ali je očito da s njima treba računati. Zgodno je to uočio kardinal Ravasi kad je kazao da se danas nalazimo u stanju anoreksije vrijednosti, nutrine, značenja i etike. Ti mudri uvidi mogu nam pomoći da budemo budni za rast vlastitog srca i nužnu otvorenost Božjem djelovanju u nama. Uvijek je bilo teško praštati i tako će zauvijek ostati. Opraštanje se teško probija. Ne događa se preko noći, ali uvelike uklanja mrak iz naših odnosa. Često nam izgleda čudnim da netko ne oprašta drugome, a onda se nađemo u stanju u kojem na vlastitoj koži vidimo kako je teško praštati i otvarati zatrpane putove međuljudskih odnosa. I nije to naš današnji problem. S tim su se nosili ljudi svih naraštaja.

Iz kruga Isusovih učenika iznjedrilo se Petrovo pitanje u kojem se zrcale drevna traganja rabinskih škola za odgovorom na pitanje o granici praštanja. Petar nam je time veoma sličan. Čak i nama izgleda razumljivim da bi trebala postojati kakva-takva mjera praštanja, ali kad se ona probije, onda bi trebalo stati i podići zid. Međutim, Petar, koji čak probija onodobnu granicu od tri puta, ne pita Isusa o smislu praštanja, nego se njegovo pitanje sužava na koliko puta bi trebalo oprostiti. Isus ga dovodi na drugu razinu. Nije stvar u broju, jer količina i smisao opraštanja se međusobno isključuju. Opraštanje nije tehnika, nego

dinamika srca. Za opraštanje se ne ide u školu interesa ili diplomacije, nego u školu Božjega srca. I nije to nešto patetično i sladunjavo, nego uvijek iznova teško i izazovno. Teško je jer se naša priroda budi, jer se opraštanje doživljava kao poraz, kao ismijavanje, jer se naši prirodni mehanizmi trebaju nadići i slomiti, a Evanđelje bi htjelo da se vodimo Božjim pogledom na čovjeka koji čovjeka pretječe praštanjem. Teško, teško, ali nije nemoguće. Da je moguće, posebno kad su udarci neočekivani i veoma bolni, vidi se na koži Isusa Krista.

Isus Petru ne daje „precizan“ odgovor, jer ga želi odmaknuti od naslijeđene logike iz koje dolazi Petrovo pitanje. Pred Petra donosi priču. Stavlja ga pred izazov jedne prispodobe iz koje se vidi kamo ga Isus vodi. Kao da mu njome poručuje: Petre, kad prihvatiš da je Bog drugačiji od ljudskih predodžbi, da su njegova mjerila drugačija od naših, kad budeš gledao na svijet i čovjeka u njemu Božjim očima, onda ćeš spoznati da Božja ljubav nema mjere, da nas Bog jednako i bezuvjetno ljubi i onda kad smo u grijehu. Ali ne samo to, priča otvara novi pogled na nas same. Bez toga priča bi se svela na usko gledanje.

Da bi se razumjelo kamo Isus vodi Petra potrebno je krenuti od svijesti da se Božja ljubav ne može zaslužiti, da nas Bog ne ljubi zato što smo to mi zaslužili, nego da moramo odrasti u školi Božjega prihvaćanja kako bismo se osposobili za umijeće praštanje koje nas uvodi u iskustvo Boga na zemlji. Drugo, moramo uvijek bdjeti nad vlastitim poimanjem Boga, jer se može dogoditi da se u nama nastani kriva slika Boga, da se klanjamo bogu-idolu, a ne Bogu Isusa Krista. Posebno moramo bdjeti da nam u tomu ne bi kumovale klasične religijske predodžbe koje mogu iskriviti sliku Boga, kao i naše naslijeđene predodžbe koje se temelje na projekciji ljudskih odnosa i feudalnih uloga. Kamo smjera Isusova riječ u prispodobi o okrutnom dužniku vidimo iz njezina početka. Započinje kao i mnoge druge prispodobe riječima: „kraljevstvo nebesko je kao kad“. To ne smijemo zanemariti, jer pričom Isus govori o Božjem kraljevstvu, otvara vrata za svijet novih međuljudskih odnosa unutar našega svijeta i otvara uvid u naše mogućnosti. U njoj nas susreće sa slikom gospodara koji je svome sluzi oprostio izrazito veliki dug, no onaj komu je oprošteno nije se pokazao milosrdnim prema svome dužniku koji mu je dugovao mali iznos. Otpušten mu je dug, ali se nije upustio u duh opraštanja. Opraštanje, dakle, ne polučuje nužno promjenu drugoga, ali ga na to obvezuje. Bog koji oprašta ne oslobađa me odgovornosti da i ja tako činim drugima. Dužnik iz Isusove priče nije promijenio srce. Opraštanje ga nije oduševilo da i sam bude takav. Kad je trebalo oprostiti mali dug svome bližnjemu, bio je nemilosrdan.

Opće je poznato da će se dug iz Isusove priče promatrati kao grijeh. No, je li to primjereno i dostatno? Dugo smo i predugo na takav način navikli sužavati Isusovu prispodobu o nemilosrdnom dužniku. Nema dvojbe da se pod dugom iz Isusove priče ima misliti i grijeh kao zao čin, ali je potrebno promatrati pod dugom i grijeh propusta. Bogu više dugujemo pod vidom neostvarivanja poziva na koji smo pozvani, na odbijanja poticaja njegova Duha. Dug pred Bogom je naše stanje u kojem srce držimo u prigušenom stanju i ne trudimo se činiti da Božja prisutnost u svijetu po nama bude još više djelatna. Mislim na sva ona zatajenja misli, riječi i djela kad smo više slijedili sebični smjer i unosili u svijet učinke grijeha koji su drugima slabili vid za Božju blizinu u svijetu, za lijepo, dobro i istinito. Naš dug pred Bogom više je u stanju srca i življenju kao da Boga nema, nego u deklarativnom nijekanju Boga. Stoga jednom zauvijek treba izbiti iz glave da bi bilo tko i bilo gdje mogao biti uzor u praštanju. Jedinu uzor i motiv opraštanja je Bog. Sve drugo ne drži vodu, jer će se kad-tad pitanje opraštanja svesti na pitanje mjere, okolnosti, taktike, diplomacije, psihologiziranja,

itd. Radi Boga, kako bi stari znali reći, predstavlja jedini kriterij. Ali ne radi Boga u smislu izbjegavanja Božje srdžbe ili kazne, nego jer ne može biti promašaj ono ponašanje koje odgovara Božjem pristupu ljudima, koje se naslanja na Boga i Bogom pokreće. Božje opraštanje uključuje poziv na obraćanje, a obraćanja nema bez pravde i istine.

Don Ivica Huljev, dipl. theol.

Uzvišenje svetog Križa

Blagdan Uzvišenja svetog Križa je nastao u Jeruzalemu, gdje se slavio izuzetno svečano. U 5. st. se 14. rujna slavila obljetnica posvete Konstantinove bazilike na Golgoti. Prema Egeriji taj je dan bio izabran zato što se upravo toga dana 335., zaslugom Helene, majke cara Konstantina, pronašao sveti Križ. U Rimu se, pod galskim utjecajem, početkom 6. st. slavio blagdan Našašća sv. Križa koji je pado 3. svibnja. Od 7. st., nakon što su relikvije svetoga Križa 635. preotete od Perzijanaca, sveti Križ se izlagao vjernicima na štovanje 14. rujna u vatikanskoj bazilici. Budući da su se relikvije doslovno podizale, uzdizale u vis da bi ih vjernici vidjeli (kao što je danas podizanje u misi), blagdan se počeo nazivati „uzvišenje“, što se onda shvaća i doslovno i u prenesenom smislu (križ, koji je bio ludost i sablazan, postao je moćno sredstvo Kristove proslave i ljudskoga spasenja). Kasnije su ove relikvije prenesene u baziliku Svetog jeruzalemskog Križa. Blagdan našašća sv. Križa (3. svibnja) dokinut je 1960. Na Istoku se ovaj blagdan slavi skoro toliko svečano koliko i Uskrs. Izraz „uzvišenje“ potječe iz istočnog obreda: svećenik uzdiže križ prema 4 strane svijeta a zbor svaki puta pjeva po 100 puta *Kyrie eleison*. U Rimu je toga dana bila procesija od Marije Velike do Laterana gdje se častio sv. Križ (prije nego se prenio u baziliku sv. Križa). Ova je procesija bila poznata i u drugim zapadnim Crkvama.

dr. sc. Zvonko Pažin

Župni oglasi

1. Pozivamo sve kandidate za primanje **sv. potvrde** koji su dio pripreme prošli, no zbog Covida 19 još nisu primili sv. potvrdu, da dođu na susret u crkvu u četvrtak 17. rujna u 20 sati;
2. Molimo sve župljane da se pridržavaju mjera i uputa za vrijeme trajanja pandemije. Molimo vas da pazite na razmak. Označena su mjesta na kojima se može sjediti. Nije dopušteno premještati stolce. Hvala na razumijevanju!
3. Kroz ljetno vrijeme, uslijed obilatih padalina imali smo dvije poplave u našem pastoralnom centru (podrumu). Prilikom sušenja i isušivanja stradao je knauf i neki zidovi koji su još vlažni te trebaju sanaciju. Hvala vam na pomoći!
4. Zahvaljujemo svima vama koji svojim priložima pomažete našoj župi. Svoje novčane priloge možete uplatiti na žiro račun župe **IBAN HR2023400091110129755**.
5. **Ministrantski susreti** održavaju se subotom u 9.30.
6. Župni ured radi od utorka do petka, od 17.30 do 18.30 i od 19 do 19.30 sati.
7. Svete mise od sljedeće su nedjelje u 9.30, 11.00 i 18.30 sati.
8. Euharistijsko klanjanje je u subotu 19. rujna u 17.50 sati.
9. Odlukom Nadbiskupskog duhovnog stola danas nakon sv. misa **prikupljat ćemo milostinju za Svetu zemlju (Božji grob)**, koja se inače prikuplja na veliki petak za male kršćanske zajednice, ali zbog Covida 19 nismo prikupljali. Stoga smo pozvani to učiniti danas –13. rujna.
10. Pripremamo se i za blagdan naše župe sv. Terezije od Djeteta Isusa (1. listopada). Svi koji se želite angažirati na bilo koji način prijavite se u župni ured. Hvala!
11. Uzmite ponuđeni tisak: GLAS KONCILA, MALI KONCIL, KANA, RADOSNA VIJEST i naš župni listić „Trnjanska ruža“.